

RECEPT FÖR DOMEDAGEN

Joakim Andersson

FÖRFATTARHUSET

Personer

Historiens huvudsakliga aktörer, listade i bokstavsordning utifrån hemort.

EMPYRÉEN, eller Himlen, Himmelriket:

Anden	eller Monaden, Den Helige Ande. Könslös, formlös, kroppslös men under vissa tillfällen iklädd mänsklig inkarnation (till exempel en diskplockare eller ett hembiträde). Gud, med stort G.
Gabriel	Ärkeängel, operativ chef för Empyréens underrättelsetjänst — Himliga Polisen.
Jesus	eller Jesus Kristus, Guds Son. Född omkring år 0, korsfäst, död och begravnen år 33.
Raphael	Ärkeängel, agent för Himliga Polisen.
Sebaot	eller Demiurgen, Fadern. Empyréens exekutiva makt, reaktionärt lagd och avundsjuk på Anden, eftersom Sebaot är gud med litet g.

Angående Efterlivets geografi:

Grundregeln är att det finns två sfärer. Den världsliga, där vi lever och dör, och den eteriska, dit vi kommer efter döden och där änglar och demoner huserar.

Den eteriska sfären är uppdelad i fyra skikt, lagda ovanpå varandra men samtidigt gränsande mot varandra. Dessa fyra skikt, eller plan, är Empyréen (eller Himmelriket), Leda (eller Efterlivet), Limbus (eller Limbo) och Inferno (eller Helvetet).

Man kan se på dessa fyra plan som fyra suveräna nationer vilka hyser ett nära samarbete, ungefär som EU, Europeiska Unionen. Det exporteras, importeras och spioneras friskt mellan alla plan, framför allt mellan Empyréen och Inferno. Vi ska inte glömma bort att det faktiskt handlar om traditionellt svurna dödsfiender vilka på grund av omständigheterna (nämligen människan) tvingats samarbeta.

Den uppenbara fysiska världslighet som råder i dessa eteriska plan är medveten. De döda, vilka kommit till Efterlivet, ska slippa ängslan och rädsla. Folk som är rädda är svårkontrollerade och det är inte bra, inte alls bra.

Kontroll är ju, trots allt, vad Gud eftersträvar.

Gud är en komiker som uppträder för en publik som inte vågar skratta.

Voltaire

PROLOG del I

I Herren Sebaots sovrum

Memoarer, skrev Sebaot, tog en Oreo och tuggade noggrant. På nattduksbordet stod ett glas mjölk. *Enligt Sebaot.*

Han vände blad, knackade med pennspetsen mot det tomma papperet några ögonblick och fann inspiration.

Kapitel Ett: Döden är bara början, skrev Han. *Allt fler av människans forskare tror bestämt att mänskligheten inte är en singularitet. De hävdar istället att intelligent liv kan uppstå ur vad som helst, under givna förutsättningar. Se bara på TV 3.*

Sebaot funderade ett ögonblick, men strök den sista raden. Plötsligt fick Han lust att stryka hela Skapelsen, men Anden skulle naturligtvis säga NEJ och hänvisa till kontraktet med Noa. VI KAN BLI STÄMDA, skulle Anden säga. Den Helige Ande talade alltid i versaler.

Sebaot kliade sig på hakan. Så fortsatte Han:

Den första människan hade inget efterliv. Det behövdes inte. Gränsen mellan liv och död var högst obskyr. Den tidiga människan påminde om en tonåring; levande död med en vokabulär som spände från 'öh?' till 'ööh!'. De tänkte, men tänkte inte 'Vad Händer Om', utan 'Kan Man Äta Det?'.

Sebaot skrockade, sköt upp glasögonen från nästippen och sneglade mot hustrun Sofia som, försjunken i en bok, låg bredvid Honom i dubbelsängen (av marmor).

För den tidiga människan var livet enkelt, skrev Sebaot och vände blad. *I begynnelsen var maten. Frågan som drev*

mänskligheten framåt var 'Kan Man Äta Det?'. Människan lärde sig den hårda vägen att allt inte kan ätas.

Sebaot log. Han kom ihåg en av dem. Hare, en luggsliten parvel i björnskinn, hade en dag plötsligt stannat upp framför en Bolmört och tänkt en Stor Tanke.

En dag, skrev Sebaot, tänkte en av dem 'Varför Kan Man Inte Äta Det?'. Då förstod jag att saker och ting gått åt pipan. Ty, störst av alla frågor är 'Varför?'. Inte 'Finns Gud?', utan 'Varför?'. Människan nöjde sig inte med Mitt 'Därför!'. Människan vill veta, och den tog själv reda på svaret. Människan kontaktade Kundtjänst, änglarna.

Sebaot funderade, tog en ny chokladkaka och tuggade den. Han sköljde ned kakan med lite mjölk, borstade undan några smulor på täcket och satte pennan mot papperet.

”Jag vill inte ha några smulor i sängen”, sa Sofia utan att titta upp från boken.

Sebaot log, klappade Sofia på handen och fortsatte skriva:

Änglarna låg med människan, skrattade med människan, skänkte människan kunskap, begär och drifter. Nephillim, eller forngudarna, skapades, växte upp och erbjöd människan kunskap, i utbyte mot trohet. Men det var fel kunskap.

Sebaot tog en kaka, hejdade sig halvvägs och lutade sig ut från sängen innan Han tuggade i sig kakan. Några smulor föll på golvet, men det skulle hembiträdet ta hand om. Så lutade Han sig tillbaka, låtsades inte höra Sitt samvetes röst och skrev:

Jag dränkte Nephillimkulten i Syndaflo den. Många änglar revolterade, ursinniga över att Jag förstört vad de skapat, men de störtades ned. Människans värld blev en hård, kall och mörk plats Och ur mörkret steg han fram, arvfunden — Mephistofeles.

Sebaot drack lite mjölk. Han hade önskat det vara vin, men Sofia hade sagt sig vara oroad över Hans vinkonsumtion. Sebaot hade försökt förklara att det inte var Hans fel. Kyrkor världen runt drack ständigt vin till Hans ära. På osannolika vägar letade sig vinet fram till Sebaots vinkällare (hittills hade Han byggt ut den tre gånger). Dessutom ’*var det bra för hjärtat*’, sa Han, men då brukade Sofia replikera ”*Du har inget hjärta*”. Det var förstås sant. Sebaot var hjärtlös, i ordets rätta bemärkelse. Gud behövde inga organ. Om detta hade mänskligheten förstås fått nys och missuppfattat det. Att Gud var hjärtlös fick en helt annan betydelse i människors medvetande.

Mephistofeles byggde sig ett rike, skrev Sebaot. *Människan följde hans budord och dömde sig själva till undergång. Djävulen, lord Sid, fann en god rådgivare i Mephistofeles. I takt med hans stigande inflytande blev han alltmer själagirig. Det behövdes en motvikt.*

”Leda”, muttrade Sebaot.

”Om det är så tråkigt att skriva behöver Du väl inte?” sa Sofia, utan att titta upp från sin bok.

Sebaot skrockade, mumlade ett ”*tänkte bara högt*” och fortsatte skriva:

Leda. Livet Efter Detta (antagligen). Leda är motvikten vi sökte. Genom Leda upprätthålls en perfekt balans mellan planen. Ingen döms längre till undergång eller sällhet, utan att först ha fått sin sak prövad. Leda är Rättvisa. Leda är väntan. Inte Paradiset, inte Helvetet. Men till de sistnämnda går det dock bussresor.

Sebaot gäspade. Författande var tröttsamt. Med en suck slog han igen skrivboken, lade undan den och plockade av sig glasögonen.

”Älskling?”

”Mmm?”

”Tror du att vi gjorde fel, någonstans?”

Sofia höjde blicken från boken, sneglade på Sebaot och

log. När hon såg Hans oroliga ansiktsuttryck tog hon av sig glasögonen, lade boken i knät och vände en ingående, tröstande blick mot Honom.

”Mänskligheten var en mycket bra idé, sockertopp”, sa hon och rufsade om i Sebaots glesnande vita hår. ”Vi kan inte hjälpa att människan valde fel.”

”Det är vad jag menar”, sa Sebaot. ”Hade det varit bättre om Jag sagt till Adam och Eva att de fick äta hur många äpplen de ville?”

”Jag tror inte att de hade ätit några”, sa Sofia, lade undan sin bok på nattduksbordet och kröp ned under bolstren. ”Det ligger i människans natur, vet du. Säg nej till människan och de gör det. Säg visst varsågod och de tappar lusten. Då blir det ju tillåtet. Tillåten frukt smakar illa.”

”Men varför? Det har jag alltid undrat.”

”Därför att de kan.”

Sebaot suckade.

”Fri vilja”, sa Han och kysste sin fru godnatt. ”Det är vad det handlar om, i slutänden ... Inte sant?”

”Skulle det ha varit bättre, tycker du, om människan inte hade haft någon vilja?” sa Sofia.

Sebaot log underfundigt, men sa inget. Hans blick och Hans leende sa allt som behövde sägas. Han kröp ned under täcket, slöt ögonen och suckade stilla, ganska tillfreds med tillvaron.

PROLOG del II

I Den Helige Andes arbetsrum

Men den Helige Ande var inte tillfreds. Den ville sova, men kunde inte. Oro och stress höll Den vaken. Den kände sig trött och stingslig, oförmögen att se eller höra. Mest av allt höra. Dövheten fick Anden att missa något viktigt och när Den förstod vad som inträffat, var det redan för sent.

Den hade tappat bort en själ.

Till en början tog Den inte det hela så allvarligt. Gång efter annan hände det sig att en själ försvann bortom Andens blick. Oftast berodde det på ett administrativt missstag som lätt kunde korrigeras. Det var lätt hänt, administrationen kring Ledas själar var tung och tidsödande och även den bäste kunde göra fel.

Men den här själen var och förblev borta. Han var en pantlånare, en man med ett så enahanda efterliv att ingen tog någon notis om honom. Varken Anden eller Dess väktare, lejongula varelser med tusentals ögon, kunde hitta honom.

Det oroade Anden. Den använde sig av hela sitt omfångsrika medvetande för att hitta den försvunne. Till sist, bland all information som, likt tinnitus, brusade i Andens medvetande, uppmärksammade Den en liten, närmast obefintlig felaktighet. Felet var så obskyrt att det var lätt att förbigå; en enda tanke, upprepad gång på gång.

Sex laxar i en laxask. Sex laxar i en laxask. Sex laxar i en laxask.

Den försvunna själen ... Det var den försvunna själen som tänkte. Gång på gång, upprepat in absurdum. Det gjorde det omöjligt för Anden att se de bakomliggande tankarna. Ingen med ärligt uppsåt dolde sina tankar på ett sådant sätt. Men vad planerade han? Hur hade han kunnat försvinna? Vem hade lärt ut knepet med tankebarriärer?

MEPHISTOFELES ... DET ÄR DU SOM LIGGER BAKOM!

Anden förstod. Kanske för sent, men Den förstod. Mephistofeles ... Han var känd för att utnyttja folk. Gång på gång hade han försökt lura Anden genom att använda intet ont anande människor som verktyg för sin fruktansvärda gärning. Han hatade Anden, mer än något annat. I tidens gryning hade Anden krossat Mephistofeles rike och Mephistofeles hade svurit att förstöra Guds skapelse. Mephistofeles hade dragit sig undan, in i skuggorna bakom Djävulen, som (ärligt talat) var en marionett i ett skuggkabinetts händer.

Vad gjorde fienden nu?

JAG VET INTE.

Varför visste Den inte? Nå, det fick Den ta reda på senare. Det fanns ingen tid till eftertanke, inte nu. Mephistofeles var viktigare än allt annat. Ingen annan hyste sådant hat mot Gud att hatet kunde rubba Balansen mellan gott och ont.

Från arbetsrummet lät Anden sitt väldiga sinne söka av alla existensplan. Det var ingen svårighet alls. Anden var allsmäktig, Dess medvetande fanns överallt. Enda orsaken till att Anden aldrig utnyttjade sin allsmäktighet till något annat än observation, var Balansen. Ja, och så förstås lite lathet. Arbetsrummet var bekvämt möblerat (åtminstone för ett andeväsen).

Men Mephistofeles var borta.

Anden grymtade, irriterad på sig själv. Inte nog med att Anden hade tappat bort en själ — nu hade den tappat bort

Infernos äldste demon också! Ingenstans, varken i Inferno eller i de levandes sfär, fanns några spår efter Mephistofeles. Men i Leda ... En liten by i de norra, nästan bortglömda landen kring staden Tyr ... Ett pensionat ...

DÄR ÄR DU! NU KOMMER JAG OCH TAR DI... NEJ, DET GÖR JAG INTE ALLS, DET.

Anden besinnade sig i sista stund. Den hade nästan ingripit personligen.

JAG HÖLL PÅ ATT RUBBA BALANSEN.

Anden insåg, trots att det bar Den emot, att Den behövde hjälp. Den inte hade något val. Den kunde inte själv ingripa, bara observera. Om Den själv störtade ned, i vilken form det vara må, och grep Mephistofeles skulle Infernos alla kivande demoner på ett ögonblick sluta sig samman. Deras hat skulle inte kunna mäta sig med Mephistofeles ondska, men det skulle vara mer än tillräckligt för att störa Balansen. Kanske, om det gick riktigt illa, helt förstöra den. Balansen fick inte rubbas, inte under några omständigheter. Skapelsens framtid var direkt beroende av Balansen. Att förändra den var ett recept för Domedagen.

JAG BEHÖVER MITT EGET VERKTYG.

Anden funderade. Vilket verktyg var bättre än Djävulen, lord Sid? Faktum var att när Anden tänkte efter fanns det långt fler lämpliga kandidater.

Anden hyste inga större förhoppningar om Djävulens intelligens.

PROLOG del III

I Djävulens finrum

Långt bortom Alltet, så långt bort att Evigheten gick varvet runt och hamnade på Himmelrikets baksida, låg ett land av salt och svavel, mörker och (förvånande nog) gräll neon.

Inferno.

Helvetet.

Fasans Hemvist.

Nåja ... Ifråga om fasa tävlade numer Inferno med den mänskliga världen. Många av de namnkunniga demonerna hade resignerat inför faktum; människan var bra mycket bättre på jävelskap än alla fallna änglar tillsammans. Numer fungerade demoner mer som en ondskefull katalysator — resten fixade mänsklighetens skrikhalsar alldeles utmärkt själva med bilbomber, massförstörelsevapen och fredsbevarande åtgärder.

Helvetet efter Reformationen var milsvida från Dantes version av Underjorden. Tortyren var lagd på hyllan till förmån för den obskyra plågan — byråkrati, till exempel. Ingen vågade längre lämna in besvärsyrkanden till Infernos Kronofogde — det blev bara besvär då, det var ju vad man yrkade på.

Laglöshetens kaos var ett minne blott; man hade upptäckt att det var mer skräckinjagande med diktatorisk rättsskipning och gryningsräder av elitpolis. Oförklarliga försvinnanden och långdragna rättegångar där den anklagade var skyldig tills motsatsen bevisats hade ersatt våldets mekanik.

I detta förändrade rike av mörker och plåga, där mörkret var en bristvara tack vare alla reklamskyltar och plågan tedde sig oförarglig, fanns bara en enda sammanhållande länk. Djävulen, lord Sid, var alltjämt Infernos regent.

Sa man.

Lord Sid, som ärligt talat ansågs vara en tönt, hade inte lagt sig i Infernos intriger på många hundra år. Maktspel intresserade honom inte — varför skulle det? Andra skötte de bysantinska intrigerna så mycket bättre. Trots att Djävulen var en manifesterad motpol till Monaden, den Helige Ande, var lord Sid allt annat än allvetande. Snarare ovetande.

Lord Sid hade varit ovetande så länge att han förvandlats till en galjonsfigur — ett troll, något man skrämde små demonbarn med. ”Ät upp din gröt annars ringer jag Kejsaren!” sa föräldrarna. Förklaringen till denna ansvarets eskapism var enklare än man kunde tro. Det handlade inte om ointresse. Det handlade inte om dumhet.

Det handlade om Finland.

Lord Sid var paniskt rädd för finländare. Det var numer en betingad reflex hos Djävulen att fly sin väg, skrikande, så fort han hörde någon säga ”*saatana!*”. Orsaken var en smed som vid ett av lord Sids besök i Finland (det här var många år sen) svetsade fast honom i en dörrpost. Sen dess hade lord Sid aktat sig noga för finländare och inte lämnat Dis, Infernos huvudstad. Risken att springa på en finländare var för stor, ansåg han.

Lord Sid hade funnit att hans eget hem, det svarta järntornet Colloseum Infernalis, betydde trygghet. Från sin penthousesvit hade han också en magnifik utsikt och ibland roade han sig med att sitta på balkongkanten och vifta med fötterna medan han studerade demonernas liv och kiv, långt där nedanför. Hans upphöjda position hade gjort honom bekväm och lite uttråkad. Det var därför han börjat samla på porslin.

”Tiddelipom ... Pom pom, tiddeli...pom?” Lord Sid, en gammal man med svart skägg, milda nötfärgade ögon, filttofflor och svart morgonrock i velour, pysslade om sitt porslin med pedantisk noggrannhet. Han gnolade en nyss påhittad trudelutt långt ner i sitt svalg, studerade dammvippans flykt över en nyinköpt porslins-Presley och log milt. Han hade alltid tyckt om Elvis och det grämde honom att *the King* fått carte blanche till Himmelriket. Då, just då, alldeles som han plockade upp Elvisfigurinen för att studera den närmare, hördes ett ekande ord i hans våning:

SID?

Lord Sid skrek till, tappade dammvippan och Elvisfigurinen och såg, med ett fasans jämmer bubblande i sin hals, hur Elvis föll, studsade mot en hylla och krossades till miljarder små fragment mot golvet. En plötslig vrede grep lord Sid, men ögonblicket efter förstod han vem som talat och kände sig djupt skamsen, ångerfull och nedtryckt. Han vände blicken mot taket och jämrade sig:

”Jag är oskyldig! Jag har inget med det att göra! Det var inte jag! Det var han! Jag ska bara hitta någon att peka på!”

LUGN, SID. JAG HAR INTE KOMMIT FÖR ATT STRAFFA DIG.

Lord Sid slappnade av, sjönk ned i en bekvämt stoppad soffa och tände en cigarr. Han storknade på blosset när Andens röst ekade:

SKUGGKABINETTET.

”Aldrig”, lord Sid hostade, ”hört talas om det!”

VAR ÄR DE?

”De spelar poker.”

DU LJUGER.

”De tar en öl på Spy Bar?”

DU LJUGER IGEN.

Djävulen suckade. Och hostade.

VAR ÄR DE?

”De ...” lord Sid harklade sig. ”De finns ingenstans. Jag har inte sett dem på nästan tusen år! Inte sen Mormor ... störtades.”

SID?

”Ja?”

Anden gjorde en konstpaus. Så sa Den:

JAG TROR ATT VI HAR EN ... SITUATION.

Lord Sid bleknade. Han avskydde Situationer. Situationer hade en tendens att gå överstyr, som när man gjorde några tonåringar deppiga och förväntade sig att de skulle ta livet av sig. Det slutade alltid med att de sprang in på sin skola med automatvapen och rörbomber istället — och vips, så hade man tonvis med pappersarbete.

Situationer förebådade kaos. Lord Sid tyckte inte om kaos. Lord Sid ville ha ordning, så han fick tid att katalogisera sin porslinssamling.

HAR NI NÅGON ANTIKRIST JUST NU?

”Eh ... Du, jag vet inte — eh, jag menar ... Vi tänkte just skaffa en!”

Anden suckade.

DU MENAR ATT NI INTE HAR EN ANTIKRIST?

”Eh, jo alltså ... Vi försökte med Eminem, men vi kunde inte rimligen ... och Marilyn Manson var ... Han var för mycket Antikrist. Den siste vi hade som visade lite potential, det var, vad hette han nu igen ... Damien!”

SID?

”Ja?”

DU VET INTE OM NI HAR EN ANTIKRIST, ÄR DET SÅ?

Lord Sid skruvade besvärat på sig. Han hade inte den blekaste aning, men det vågade han inte säga.

VAR ÄR MORMOR?

”Hon, eh ... Mormor?” Lord Sid hoppade till. Det var en gammal ovana han hade, så fort Mormor fördes på tal

så hoppade han till. ”Min mormor? Fans mormor!?”

VET DU VAR HON ÄR?

”Mnjae, mnja ... Alltså”, lord Sid tog mod till sig, satte sig upp i fåtöljen och sa: ”Det är inte det att vi är fullständigt inkompetenta, bara ... Med omorganisationen, vår strävan efter sekulariserade straff ... Och Lucifer har nyss installerat ett nytt fiffisystem eller vad det heter ... Vi har, så att säga, inte hunnit med. En Antikrist, alltså, ehm. Och jag hade problem med en figurin som jag trodde var ... Rosen...thal ... ” Lord Sid tystnade. Luften — Anden — var också tyst. Och det bådade. Lord Sid hatade bådanden. Han kröp ihop lite och kände sig ömklig. Någonstans inom sig blev han arg på sin servilitet; någonting inom honom bestämde sig för att göra en människas liv till ett rent helvete. Hackordning. Det var vad det handlade om. Sen ångrade han sig när han kom ihåg det där med rörbomberna.

MORMOR.

”Oh! Hjälp! Kära nån!” Lord Sid studsade.

VAR ÄR HON?

”Hon gick i exil för, åh — typ åttahundra år sen. Tror jag. Jo vänta, jag fick ett vykort häromveckan.”

Anden suckade tungt.

”Du, det ... ” Lord Sid harklade sig och försökte låta positiv, utan att lyckas. Han sjönk ihop lite och mumlade: ”Jag vet inte riktigt var hon är ... Vykortet ... Tja ... ”

JAG HAR REDAN HITTAT HENNE.

”Nå men varför störde du mig i så fall då?” Lord Sid blev putt. Han blossade argt på cigarren. ”Du är skyldig mig en Elvis. Så det så.”

SID?

”Ja?”

DITT PORSLIN ÄR MITT MINSTA PROBLEM JUST NU.

”Jaha — och? Bara för att du är allvetande behöver du väl inte vara oförsämd!?”

JAG ÄR ALDRIG OFÖRSKÄMD. JAG ÄR EVIG.

”Öhm ... Okej ... Eh ... Hmm ... ” Lord Sid grubblade.
”Vad menar du med det?”

Inget svar.

”Hallå?”

Tystnad.

Lord Sid suckade. Han krossade cigarren i en askkopp formad som två händer och reste sig argt. Några ögonblick vankade han av och an, innan han lade händerna på ryggen, rynkade på pannan och muttrade arameiska svordomar. Hans blick sökte sig mot porslinsskärvorna på golvet. Ett snett leende började spela över hans läppar.

”Du är skyldig mig en Elvis”, sa han tyst och gick mot en städskrubb. ”Jajamensan — Elvis är det minsta du kan ge mig. Ande.”

PROLOG del IV

I människans sjukrum

På en annan plats, en annan tid ...

En maskin pep högt med jämna intervall. Några gröna dioder lyste som trollögon i det dunkla rummet. En bildskärm visade en grön linje som då och då tog ett skutt.

Esmeralda Sidander, 102 år gammal, vände långsamt på sitt magra huvud och gav maskinen en blick av yttersta förakt. Hon försökte att höja en av sina sticksmala armar för att få någon känsel i underarmen, men styrkan svek henne. Armen låg kvar där den låg, allt hon kunde göra var att krafsa med fingrarna på lakanet och hoppas att det inte tog alltför lång tid att dö.

Syster Ida hade varit förbi för några minuter sen, gett Esmeralda ett pressat leende och sagt ”*Och hur mår vi idag då!?*”. Esmeralda hade önskat svara ”*Jag är inte döv, flicka lilla!*”, men det var svårt att vara en argbigga när man hade en slang i halsen. Just nu var det enda som höll Esmeralda vid liv irritationen över att tyna bort och rädslan för att dö. I hela sitt liv hade hon varit en rådig kvinna som, oavsett vilken katastrof, kommit ut med huvudet högt. Hon hade kämpat mot myndigheter och inbrottstjuvar, våldtäktsmän och galna hundar. Hon hade ridit ut stormar, överlevt kolera och cancer, hjärnblödningar, avrättningar och lårbensbrott. Och nu hade en simpel förkylning sugit musten ur henne. Nu kunde hon inte ens röra armarna eller protestera mot diagnoser om förbättring när hon kände Liemannens andedräkt i nacken. Orkeslösheten

var fruktansvärd. Den gjorde henne rasande, men vreden hade ingenstans att ta vägen. Hon orkade inte längre knyta nävarna, köra upp ett knä i Olyckans skrev och spotta Oförsynen i ansiktet.

Esmeralda suckade. Hon var gammal, urgammal. Utle- vad. Hon hade varit ett kärll för Fans Mormor så länge att kroppen till sist gjort uppror. Inte ens en demon i människohamn kunde slåss mot Tiden, den slutliga sjuk- domen. Tiden dräpte allt — till och med demoner.

Se positivt på det, sa Mormor — en svart fläck i Esmeraldas medvetande. En gång för länge sen hade Esmeralda släppt in henne i sitt medvetande och de två hade blivit ett; metamorfosen mellan människa och demon hade gått så långt att hon inte tänkt på sig själv som Esmeralda på många hundra år. Mormors solkiga själ hade uppfyllt allt. Den hade motat undan och krossat Esmeraldas mänsklighet som om mänskligheten hade varit en bångstyrig demonstrant.

Jag har fått uppleva imperiers undergång, elektriskt ljus och automobiler, tänkte Mormor. Och Myriaders små- konflikter, färg-TV, kylskåp två världskrig och Kalla Kri- get från början till slut. Jag slog alla med häpnad när jag steg ut ur Dachaus dusch och sa åt vakten att det sakna- des handdukar. Herman — så hette han ... Vakten.

Mormor sneglade mot ett hörn av rummet. På en stol i limbjörk med orange tygdyna satt en halvt genomskinlig man och tog sig en rök. Han hade godmodig uppsyn, var klädd i söndagskostym av femtiotalssnitt och hatt — allt nästan genomskinligt, förstås.

Herman, tänkte Mormor. Så du besöker mig. Tack ska du ha, fast du är död.

Herman log. Han var, enligt alla kriterier, ett spöke. Därav genomskinligheten. Lyckliga omständigheter (det vill säga falskt pass och helt andra kläder än SS-uniformen) hade gjort honom till ett svenskt spöke, istället för en osa-

lig ande i södra Tyskland. Herman hade mött sin död (ganska tillfreds med livet) femton år efter krigsslutet, framför en buss på väg mot Nybroplan. Det som grämde honom mest var att busschauffören varit jude — men å andra sidan var det väl ödets ironi ... Eller ren otur.

”Tills döden skiljer oss åt”, sa han. ”Det var ren otur att jag drog på mig träfracken först, serru. Tusan! Jag höll på att dö redan när du berättade vad du var, vet du det?”

Mormor skrockade djupt i halsen — maskinen pep, den gröna linjen hoppade och stabiliserade sig igen.

Jag är gammal och rynkig, Herman. Äldre än mänskligheten. Det vet du väl? En gammal, urgammal, häxa.

”Petitesser”, sa Herman, askade på golvet och drog ett nytt bloss. ”Du är fortfarande vacker som en dag. Vet du vad gubbarna kallade dig?”

Vildkattan, Mormor log. Eller hur? Jo, jag vet nog att det skvallrades om mig. Hur kärringarna sa att jag förförde allt manfolk från brevbäraren ned till skolgossen Almquist.

”Mrrhumm, Axel ja — hur var det med honom egentligen?”

Mormor fnissade — det sörplade i halsen. Maskinen gav ifrån sig några ilskna pip. Linjen hoppade och stabiliserade sig igen.

”Kunde tänka mig det”, sa Herman. ”Hur var han?”

Mormor snörpte lite på munnen.

Herman gapskrattade, slog sig på knäna med händerna och höll så när på att bryta den halvrökta cigaretten mitt itu.

Hur är det? tänkte Mormor. Du vet — där?

”På andra sidan?” Herman skrockade. ”Inte så illa. Gratis drinkar.”

Du var alltid en suput, tänkte Mormor. Men hon log samtidigt som hon tänkte det. Men gratis drinkar? Något måste ha förändrats sen jag var där sist.

”Hörrudu”, sa Herman, leende. ”Tycker du inte att jag

har väntat på dig länge nog?”

Mormor suckade. Hon svarade inte.

”Svårt att släppa taget, va?”

Du blev ju överraskad av döden. Så du hann aldrig fästa dig vid livet. Och hjärtat.

”Varför tror du jag sitter här, om det inte var för ett hjärta som jag fäste mig? Ditt, Esme. Ditt hjärta.”

Äsch. Pjoller.

Herman log, sjönk djupare ned i stolen och knäppte händerna på magen. Han drog ett sista bloss på cigaretten och fimpade den mot armstödet.

Herman?

”Mmm?”

Gör det ont? Att dö ...

”Jag märkte nästan ingenting”, sa han. ”Och jag blev ändå överkörd.”

Du vet att jag inte tycker om att göra mig illa, så jag gruvar mig lite. Att bli bränd på bål, gång på gång — sånt tär på en, ska du veta. Det är därför jag hänger kvar, tror jag. Det — och så tanken på att jag äntligen får valuta för alla skattekronor jag betalat in.

”Tja ... ”

Mormor log svagt. Så plötsligt genomfors hennes magra kropp av en konvulsion. Maskinen pep ilsket. Linjen plånade ut.

Herman? Herman!?

Herman reste sig till hälften, men hejdade sig mitt i en rörelse. Dörren till sjukrummet slogs upp. Inom någon minut hade rummet fyllts av sjuksystrar och en lätt vilsen läkare. Någon vred på en knapp, någon annan justerade dropp, någon tredje satte en spruta i Mormor. Alla talade å ena sidan lugnt och koncentrerat med varandra, å andra sidan högt och hurtigt med Mormor.

Idioter! Tänkte Mormor och försökte fnysa, utan att lyckas.

”Du vet, de gör egentligen bara vad Hippokrates säger att man ska göra”, sa Herman.

Hippo var också en idiot!

”Äsch — inte vara kinkig nu va?” Herman tände en cigarett mot handflatan och drog ett djupt bloss. ”De gör ju bara sitt jobb, serru.”

Herman?

”Mmhmm?”

När lärde du dig att tända cigaretter med handflatan?

”Aj då ...” Han fnissade. ”Nu fick du mig, till sist.”

Är du en Mandragor? Halvdemon?

”Nä, Cambion.”

Halvmänniska ... Jag borde ha anat.

”Jag fick inte säga nåt medan du levde”, sa Herman och puffade nöjt på cigaretten. ”Men — tja ... Vad spelar några minuter hit och dit för roll?” Han gick fram till sängen och satte sig på sängkanten. Så tog han hennes ena hand i sin vålnadshand och strök henne över handflatan med tummen.

Minuter?

”Inte många kvar nu, är jag rädd. De där”, han nickade mot sköterskorna och läkaren, ”kan inte hejda det längre.”

Mormor blundade. Hon kände sig sällsamt lugn. Halvmänniska eller inte — Herman hade allt rätta handlaget när det gällde att trösta. Det hade han alltid haft.

Fast nog är jag väl lite för gammal för det?

”Du blir aldrig gammal i mina ögon, Esme.”

Pjoller.

Herman log, kröp ned bredvid henne, lade en arm om hennes midja och smög in ansiktet i vinkeln mellan hennes hals och skuldra. Han släppte cigaretten på golvet och undrade flyktigt om spökcigaretter kunde orsaka eldsvådor.

”Du doftar fortfarande underbart”, sa han och snusade lite mot hennes hud. Det kittlades — hon skrattade.

Pi-iiii-iip piiip!

Linjen hoppade, tog ett högt skutt och planade ut till en vågrät linje. Ett rött hjärta började blinka på skärmen.

Herman?

”Mmm?”

Kommer du ihåg vad jag ropade till dig första gången vi älskade?

Herman fnissade.

”Jo då. Åh, jag tror jag dör! Så sa du. Visst hade vi det riktigt mysigt då?”

Herman?

”Ja?”

Den här gången menar jag det verkligen.

KAPITEL I

Mormor kommer hem

1

Herman hatade verkligen att planskifta. Inte för den ögonblickliga yrseln, utan för att han alltid vaknade upp i rännstenen. Runt honom höjde sig de mörka byggnader som präglade Dis, Infernos huvudstad. Fönstergluggar, glödande i skenet från den ständigt rödsolkiga himlen, tycktes blicka ned på honom med förakt i blicken. Planskiftning var som att ta sig en rejäl fylla och det var alltid lika obehagligt att inse att han vaknade där han hörde hemma. Som Cambion, hälften demon, hälften människa, lågt stående infernaliskt liv. Han skulle aldrig ta sig upp ur rännstenens träck. Respi-ten som levande var blott väntetid för vad cambion egentligen var skapta för; demoners slavar, demoners dörrmatta, demoners boxboll. Demoners föda.

Herman lyfte blicken från de spruckna gatstenarna och såg ett par väl använda men prydligt polerade knäppkängor. När han höjde blicken såg han en lätt fransig svart kjolfäll. När han höjde blicken ännu mer såg han mer av den svarta klänningen, en svart kappa, smala händer i svarta nät-handskar och en gammal dams magra ansikte med bestämd haka och kalla grå ögon bakom runda hornbågade glasögon. Hon höll krampaktigt en handväska i ena handen och ett svart paraply i den andra.

”Vem fan är du!?” sa Herman och gjorde en ansats att resa sig. Men han ångrade sig genast när paraplyspetsen av silver pressades mot hans hud och tantens mun brast i ett sadistiskt leende. Därpå slog det Herman vem hon var; den

här kärringen skulle man inte reta. Hon var så ryktbar att hennes rykte tagit sig pseudofysisk form och skuttade tio meter framför henne. Strax bortom henne såg Herman en lätt fladdrande skuggestalt luta sig mot en lyktstolpe och ta sig en rök.

”Esmeralda?” sa Herman. Han svalde hårt. ”Ähm, jag menar ...” Han petade försiktigt undan paraplyet och reste sig vaksamt. ”Heter du det?”

Mormor skakade på huvudet och sa:

”Inte nu längre.” Hon gjorde en konstpaus. ”Man kallar mig ... Mormor!”

Herman svalde hårt. Mormor! Av alla Infernos fasliga väsen! Men Herman hann inte reflektera över det vidare, ty just då tog Mormor ett skutt.

En tant skulle inte skutta en meter upp i luften, såvida hon inte var pigg och kry och vältränad. Men en tant skulle inte bli hängande där, med benen uppdragna, armarna lyfta med händerna framåt och fingrarna utsträckta likt en rovfågels klor.

Men det var just vad Mormor gjorde.

På ett mystiskt men ändå ganska normalt sätt (det här var trots allt Inferno) fördes Herman runt henne, ett helt varv, i slow motion. Därpå sparkade hon honom i bröstet. Herman for bakåt flera meter, dunsade mot marken med ett stön och kände bröstkorgen falla samman. I nästa ögonblick kastade sig Mormor fram, bet honom i halsen och sög slut på honom, sörplade i sig varje uns av Hermans svarta själ. Hans kropp vecklades ihop som om han varit en sexdocka någon stucket hål på. Han försvann där, för evigt, och insåg att Astrid Lindgren hade haft fel. Det fanns inget Nangilima, bara ... Tomhet.

Mormor reste sig. Trots Herman, den ymniga middagsmaten, såg hon lika smal och svag ut som alltid.

”Smakade det bra?” sa hennes rykte, rätade på sig och släntrade upp mot Mormor.

”För lite salt”, sa Mormor. ”Han var alltid noga med maten.”

2

När Mormor stod där på gatan i Dis, kom plötsligt en känsla av vilsenhet över henne. Det var obehagligt, ity Mormor var en kvinna som var mån om att ha full kontroll över sitt icke existerande känsloregister. Det sades om Mormor att hon var som en pitbullterrier. Hon pendlade mellan att vara förbannad och mordisk. Att plötsligt inte känna sig hemma, alienerad från det invanda, fick henne att gny. Bara en halvsekund, knappt hörbart.

Det retade henne. Det var inte tid att gny nu. Faktum var att det aldrig var tid att gny. Puckon gnydde, inte Mormor. Luspudlar gnydde (särskilt när hon grep tag i dem). Pipleksaker, de där små otäcka liven som drällde omkring i barnvagnar och på lekplatser, gnydde. Men hon gnydde inte. Vanligtvis.

Inferno var förändrat. Där var kruxet, pudelns kärna. Hon hade alltid hatat pudlar. Fluffiga små eländiga kräk med pigg blick, opålitliga och inbilska. Det nya Inferno påminde henne om just en pudel. Det var modernt klippt och välfriserat, väluppfostrat och snyggt. Men lömskt. Så otroligt lömskt, redo att bitas vilken sekund som helst. Det påminde henne om vad man gjort med Inferno då de skulle ta hand om sin första påve; varje liten slagghög hade dolts bakom buxbomhäckar, eldfloderna hade gömts undan bakom vackra kulisser av renässanspalats och demonerna hade under en kort tid tvingats klä sig moraliskt och uppföra sig välartat. Potemkinkulissernas hade skapat en mjuk övergång från Vatikanens överdåd till Helvetets eviga fasa, i alla fall så länge som den ädle gästen inte frågade var alla fasor tagit vägen.

Innan du frågade var du blott en turist, sa vi till honom. Sen när han frågade, förklarade vi att han var invandrare.

Mormor fnissade. *Stackarn. Han blev aldrig sig lik igen ...*

Förändringen hon nu såg tycktes vara mer konsekvent. Husfasaderna var inga kulisser, utan konkret byggda i tegel, glas och betong. Gatan var av asfalt och asfalt var ett modernt påfund. Åtminstone som gatubeläggning; förr hade man hållt det i halsen på folk, inte lagt det på marken!

Infernos rödsolkiga himmel, fläckad av svarta moln, speglade sig i fönstren och fick dem att glöda rött, utom på gatunivå. Där var butikernas skyltfönster väl upplysta och fläckade av reklamlappar. Gatan var lika inbjudande som ett modernt köpcenter. Den kantades av skarpa gatlyktor, strategiskt utplacerade papperskorgar, tidningsautomater och varumaskiner med allt från sexchoklad och fruktjuicen Fler till klohammare, dildos och vassa tänger. Det låg en tyst dallring av kommers i luften; skyltfönstren lockade och pockade på hennes portmonnä och reklamskyltarna gav henne dåligt samvete. Var hon inte lite för tjock? Nog skulle den där nya mobiltelefonen göra henne lyckigare, mer framgångsrik och inne? Den kom ju med polyfona signaler och elva spel, SMS, MMS och alfabetets alla andra bokstäver i finurliga förkortningar.

Usch!

Det Inferno hon återkommit till var billigt, fulsnyggt, taffligt designat och kitschigt. Ondskan fanns inte längre i mörka rustningar och offentlig tortyr, utan i en känsla av otillräcklighet. Till och med Mormor kände den; när hon vände sig om och skickade en mordisk blick mot en reklam-pelare, blinkade hon till och jämrade sig tyst. Kvinnan på reklambilden var smal och mörkhårig, med stora bröst, sugmun och klädsamma blåtiror.

SKÖNHET ÄR EN ÖVERLEVARE

löd reklamtexten. Tanken som for genom Mormors huvud skrämde henne:

Det är viktigt att vara vacker och smal. Jag måste bli så där smal. Gå ner till trettiofire kilo! Och vacker. Smink! Jag måste ha smink!

”Usch!”

Mormor lade in en hel del kraft i ordet. Hon såg sitt rykte hoppa till av skrämsel, log nöjt och kände känslan av vilsenhet och otillräcklighet ebba ut. Därpå höjde hon blicken mot en husfasad.

Tvårs över fasaden, i grällt gult neon, pulserade slagord fram med neonrörens vaga surrande:

NORMATIVITET! KONFORMITET! SOLIDARITET!

Mormor gnagde tankfullt på underläppen, sköt upp glasögonen med ena fingret och nickade, långsamt och eftertänksamt. Hon vände sig om ett halvt varv, noterade en reklamaffisch för amfetaminbaserade bantningspreparat

(Hur svårt kan det vara att gå ner till trettiofire?)

och grymtade till. Inte helt utan förtjusning. Till och med hon, en viljestark kvinna som hade skällts för både suffragett och feminist, slogs av tanken att hennes idealvikt var lika med undernäring.

Inte illa ... Man har upphöjt fasa till en ädel konst, i lyxförpackning!

Kroppen vande sig vid smärta, men känslor var det svårare att vänja sig vid; gnagande oro, litenhet och ängslig rädsla satt som etterdrypande taggar i själen och malde obehagligt ned allt mostånd. Det tog sin tid, men effektiviteten i sublim skräck översteg vida all fysisk tortyr.

Ångest är förbannat effektiv.

”Lucifer”, sa Mormor, tyst. ”Det här är ditt verk! Det bär din signatur! Jag tror att du och jag ska ha ett litet samtal ...”

Mormor grenslade sitt paraply, kastade sig upp i luften med kappan flaxande kring sig och sköt iväg över natthimlen likt en häxa på väg till Blåkulla.

Mätte jag bara hitta hem! tänkte Mormor och kände vilsheten gräva sig en boning inom henne. Men instinkten svepte före henne likt en gyllene tråd. Hon kunde känna doften av sitt hem, långt bort. Allt hon behövde göra var att följa tråden av instinktiv stank.

Från den höga höjd hon nu befann sig på hade hon god överblick över Inferno. Det liknade inte alls det Helvete som Dante beskrivit så över förväntan bra. Det gamla trattformade Helvetet med nivåer för olika synder var försvunnet. Det hade ersatts av ett utsmetat och vidsträckt landskap som ramades in av enorma slagghögar, vulkaniska bergskedjor och ogenomträngliga träsk. Himlen tyngde landet med ett kvalmigt skymningsljus som utmattats av ljusföroreningar från Infernos städer, motorvägar och gnistrande köpcenterkomplex.

Huvudstaden Dis var Infernos nav. Dis hade behållit sina glödande stadsmurar av järn men i övrigt moderniserats fullt ut. Motorvägar och järnvägsspår sträckte sig från staden likt ett spindelnät. Västvärt smalt infrastrukturen samman kring Infernos andra stad, Malebolge. De två städerna tycktes tävla med varandra om modern fasa; Dis dominerades av enorma skyskrapor kring det centrala Citadellet, Malebolge låg insvept i tjock smog från gigantiska industrikomplex.

Vad ska vi med industrier till!? Tänkte Mormor. Så ångrade hon sin tanke när hon gjorde en skarp gir, dök ned mot norra Dis och såg ansamlingen av stridsvagnar och andra krigsmaskiner på ett enormt öppet fält. *Aha ... Det militärindustriella komplexet. Någon måste bygga Domedagens vapen, antar jag.*

Bortom det pansarbelamrade fältet bröts marken sönder av en djup ravin. På botten av ravinen segade sig en urgammal beckflod fram. På andra sidan ravinen reste sig magnifika palats av svärtat järn och polerad basalt. En bro av svart kristall förband Dis med palatsområdet.

Området kallades De Svarta Kvarteren. Det var Platsen

med stort P om man var ärkedemon. Nästan alla stordemoner, från Asmodeus till Lucifer, hade uppfört sina palats i eller i närheten av kvarteren. Det stod en skog av tinnar och torn mot den rödflammande himlen. Parker av mer eller mindre mordisk växtlighet hölls skilda åt av basaltmurar och taggtråd. Där, inramat av ett pittoreskt vitt staket framför en massiv svart mur, låg Mormors palats. Byggnaden påminde om ett svartnat Akropolis och det var just som Mormor önskade. Hennes namn hade en gång varit Hekate, en grekisk gudinna av stora mått. När Vite Krist slutligen besegrade de gamla forngudarna var Mormor klok nog att ta plats i Inferno; Underjordens Drottning passade ingen annanstans, resonerade hon. Som infernalisk demonissa hade hon hållit ett vakande öga över världens häxor och Infernos demoner, tills hon tvingats i exil.

Men nu ska här snart bli räfst och rättarting! Mormor log blekt, huggtänder kikade fram för ett ögonblick mellan hennes läppar. En svart reptiltunga tog sig en snabb tur ut mellan läpparna, kittlade hennes näsvingar och försvann in i munnen. *Lita på det, jajamensan!*

3

”Usch!”

Mormor gav sin vildvuxna trädgård en rasande blick, i samma ögonblick hon landade framför trädgårdsgrinden. ”Usch och fy!” Hon öppnade grinden, tog ett steg in på gången och hedjade sig. ”Usch, usch!”

I det svarta palatsets omgivande trädgård tog väl dolda trädgårdstomtar skrämda skutt. Det som en gång varit välordnade rabatter var nu en mordisk djungel där trädgårdstomtarna förde en ojämn kamp mot köttätande växter. Mormors åttahundra år långa frånvaro hade gett varenda liten klängranka fritt spelrum och fyllt varje ogräs med en dröm

om världsherravälde. Ogräset hade också gjort sitt bästa för att inta palatset; tjocka rankor av tätt sammanslingrat ogräs täckte fasaden till det svarta palatset. Gustav Doré hade inte kunnat teckna ett övergivet spökslott bättre än den syn som Mormor möttes av.

”Usch!”

Palatsets väggar vibrerade av skräckens noja. Kapitalerna på de enorma basaltpelarna som höll upp taket skalv av skam. Stenplattorna på terrassen försökte korva ihop sig, utan att lyckas. Det gick en våg av ängslan genom Mormors palats när hon gav byggnaden en granskande blick.

Slamrande musik strömmade ur palatsets inre. Musiken var malplacerad, ty i övrigt var både trädgård och byggnad tyst och ruvande. Musiken fick Mormor att hejda sina steg och säga:

”Usch!”

Trädgårdstomtarna hoppade till.

Mormor hatade musik. Den musik som nu strömmade ur de öppna fönstren var väsenskind från allt annat hon hört tidigare.

Öppna fönster? Mormor hejdade sig ett halvsteg. *Öppna fönster!?*

Det hördes ett vrål och ett högt *Ke-rang* från palatsets inre. För ett ögonblick mindes Mormor musikaliska brottstycken ur ett vårdbiträdes musikmaskin och hur biträdet sett ut.

Långt hår, tänkte Mormor. *Långt hår på karlar!? Jag har då aldrig hört på maken!* Hon fortsatte gå uppför den grusade gången mot ytterdörren och försökte låta bli att titta på sin trädgård. *Och det där slamret han lyssnade på — ska det vara musik? Fy tusan!*

I det ögonblicket hördes ett högt elgitarrackord från palatsets inre. Ljudet skar genom luften som en missil. Det följdes en halv sekund senare av ett kakafoniskt mullrande av trummor, en elbas med svår panikångest och en mörk röst som vrålade *”Jesus Lever!”*.

Över min döda kropp sjunger man om den snorvalpen i mitt eget hem! Mormor klev några steg upp i trappan. Men först!

Var sak på sin plats var en av Mormors favoritsentenser. Därför tog hon saker i tur och ordning; först gav hon den svarta fasaden en inträngande blick. Den klarade hennes granskning med nöd och näppe. Mormor snörpte på munnen åt de öppna fönstren, där fönsterramar och glas saknades. Därpå vände hon sig om och gav trädgården en lika inträngande blick. Klängrankor hejdade sig generat mitt i sitt klängande. Ogräs slutade att treva efter ny jord. En trädgårdstomte som tillbringat åttahundra år med att lära sig mer om kamouflagen än vad som var nyttigt, reste sig förläget upp från bakom en sten och började rycka i ett ogräs. Ogräset protesterade inte. Det fann sig i sitt öde och gjorde sitt bästa för att se strängt uppdraget ut.

Mormor nickade belåtet, gjorde helt om, gick uppför trappan och steg in genom den dörrlösa porten till sitt ruinerade hem.

4

Det var tydligt att Mormors järnhårda regim som husfru hade kollapsat helt under hennes exil. Den stora hallen, som förr varit full av rustningar och knypplade tavlor, var tom. Till och med de boaserade ekpanelerna var borta, inklusive dörrar, dörrlistor, trapppräcken och de förgyllda vindruveklaraserna som hängt lite här och där. Hon hade i och för sig aldrig tyckt om dem, men hon hade fått dem billigt efter att ha ägnat en kväll åt att metodiskt klippa ut varenda rabattkupong hon funnit i etthundra års upplagor av Dagens Nyheter.

Men nu var allt borta, allt. Det enda som återstod av den förr så ståtliga entrén var naken svart basalt och lite skräp i hörnen. Det var tydligt att någon

(Mormor gissade på sitt bortskämda barnbarn Lilith) hade glömt att betala räkningarna.

Bara hon plockade ur kylskåpet som jag bad henne, tänkte Mormor. Det var en bedrift att tänka. Musiken dundrade från vad som varit Mormors bibliotek likt en jetmotor på högvarv. Slamret av trummor och gitarrer och det rytande läte som skulle föreställa sång fick Mormor ur balans. Medan musiken detonerade i ett crescendo gick hon hallen ned och vidare in i köket. Mycket lite av det förr så prydliga köket fanns nu kvar. Hyllorna och skåpen var sönderslagna, köksgeråden borta. Ett jättelikt hål i köksväggen visade var den öppna spisen, stor som ett garage, en gång hade funnits.

Men kylskåpet från 1936 stod kvar. Det brummade svagt som det alltid gjort. En demonisk fördel var att petitesser som kronologi inte existerade. När Mormor för sisådär tusen år sen tröttnat på sur mjölk hade hon gjort ett snabbt hopp framåt i tiden och kommit tillbaka en kvart senare med Infernos första kylskåp. Hon hade faktiskt skapat en trend då, trots att hon varit omedveten om detta. Inferno hade, tack vare tidsresor, varit fullt moderniserat redan 1523.

Något skrapade mot kylskåpets insida.

”Höh?” Mormor lyfte ett ögonbryn, lyckades med ren viljestyrka stänga ute slammemusiken och sträckte ut handen mot kylskåpet.

Något krafsade intensivare mot dess insida.

Mormor öppnade kylskåpsdörren ...

Något morrade och skrek om vartannat. En grön muskulös arm täckt av vitt silkeslent hår viftade framför Mormors ögon och en svart klo rispade upp några trådar i hennes kappa.

Mormor stängde kylskåpet med en smäll. Något kved fram ett plågat ”Aj!”, följt av ett förebrående ”*Du klämde min arm!*”. Så dunsade det från kylskåpets insida som om någon/något kastat sig mot dörren i hopp om att bryta ned den.

Mormor grymtade missbelåtet. Hon hatade mögel. Särskilt

det där vita mycelliknande möglet som gärna spred sig från gamla tomater. Hon tog ett steg fram, lade handen på dörrhandtaget men öppnade inte kylskåpsdörren. Istället sa hon med hög röst:

”Vad du än kallas ska du och jag göra en uppgörelse. Faktum är att jag ska ge dig ett erbjudande du inte kan motstå.”

Hon möttes av tystnad. Först när hon tredje gången upprepat sina ord hördes ett försiktigt svar:

”Vad ... För uppgörelse?”

”Vad kallas du?”

”Uhm ... ” En kort paus. ”Electrolux.”

”En gång till?”

”Det står så på min namnbricka här inne. Vid frysfacket.”

”Electrolux ... Lyssna nu noga.”

”Ja?” Electrolux lät lite ängslig.

”Jag öppnar snart dörren”, sa Mormor. ”Och då försöker du inte rivas eller bitas. Och inte några andra fuffens. Förstått?”

”Ja ... ” Svaret lät ömkligt, besegrat. Och så, med lite nytt mod i rösten: ”Får jag kasta ruttna ägg på dig?”

”Nej.”

”Ne-hepp.”

”När jag har öppnat dörren så beger du dig raka vägen till biblioteket”, sa Mormor. ”Där tar du om hand om våldgästerna. Förstått?”

”Får jag kasta ruttna ägg på dem, då?”

”Ja.”

”Tjo-ho!”

”Men först ... Vill jag att du svarar på en fråga.”

”Mmm ... Okej ... ”

”Är lampan tänd, eller släckt?”

”Vissa hemligheter får inte yppas ... ” Electrolux skrockade hotfullt.

Mormor grymtade, men fann sig. Naturligtvis hade Electrolux rätt. För övrigt kunde hon alltid stänga in någon syn-

dare och ta reda på svaret den vägen.

Mormor öppnade kylskåpet. Hon såg inte mycket mer än ett grönaktigt flimmer av den snabbfotade Electrolux. Bara några sekunder senare hördes braket av en elgitarr som kolliderade med en förstärkare, kraschen av ett ramponerat trumset, ett falsettskrik av ren skräck, smärtfyllda vrål och uppsluppna grymtningar. Så, gradvis, blev allt mycket tyst.

Mormor väntade en stund, just så länge det tog henne att röka en svart cigarill. Så släppte hon fimpen på golvet, krossade den med klacken och begav sig mot sitt förr så imposanta bibliotek. Nu såg det mer ut som ett utbombat skyddsrum; alla ekpaneler, hyllor, böcker, möbler och tavlor var borta och hade lämnat den svarta stenen bar. Mitt i biblioteket låg en skrothög av krossade instrument, förvridna kroppar och minst ett par söndertuggade mänskliga torsos. På toppen av denna hög, hukad som en grotesk på Notre Dames murar, satt Electrolux och petade de svarta huggtänderna med en avbruten trumpinne. Electrolux rapade dovt, blinkade skälmaktigt mot Mormor och såg ganska belåten ut. Det låg en gulaktig dimma i salen, en dimma som luktade ruttna ägg.

Mormor korsade armarna på bröstet, log snett och studerade scenen med en road blick. Därpå gick hon med raska steg fram till en av de stönande kropparna, greppade tag i ett svart hårsvall och lyfte på ett blåslaget ansikte. Hon kände genast igen ansiktet. Det hade varit länge sen hon sett det, men nog kände hon igen det alltid. Lymmeln hade pallat äpplen, just i hennes trädgård!

”Lucifuge Rofocale!” sa hon. Hennes stämma var lika skarp som en bila. ”Usch!”

Det var nästan så att hon glömt det. Men när Mormor sa ”*Usch!*” — då hoppade alla. Höjden varierade, alltifrån en liten ryckning i knäna till flera meter. Det var sällan hon lade sådan kraft bakom sitt ”*Usch!*” som nu.

Effekten blev högst påtaglig. En konvulsion gick genom luften när den tog ett skrämt skutt. Därpå flöt en chockvåg

genom marken, skakade väggarna och fick dem att spricka. När själva palatset tog ett för byggnader sett ganska imponerande skutt rämnade taket i stora stycken. För några ögonblick hotade hela byggnaden att störta samman.

”Du understår dig inte att rasa!” sa Mormor, nästan i förbigående. Hennes blick sköt snabbt upp mot en allvarlig spricka i taket, som med ett skrämt kvidande av sten och armeringsjärn slöt sig. Ett fint regn av damm föll, några små stenar orkade inte hålla sig kvar och föll i golvet. Så blev allt stilla.

”Nå?” Mormors blick återvände till Lucifuge Rofocale. Han var förvisso mänskligt inkarnerad, men inte direkt fager. Långt skägg och ännu längre hår i kombination med svart läder och en jacka av överkörda djur förbättrade inte hans sex appeal. ”Jag väntar.”

”Väntar?” Lucifuge Rofocale gav henne en skräckslagen blick.

”Jag väntar på en förklaring”, sa Mormor. ”Jag väntar på att du ska förklara hur det kommer sig att mitt hem är plundrat. Hur det kommer sig att du och dina vänner”, hon gav de andra stönande demonerna en föraktfull blick, ”använder mitt bibliotek som konsertlokal. Jag väntar på vem som gav er idén att jag skulle uppskatta slika tilltag. Faktum är att jag väntar på en hel del. Jag har väntat i åttahundra år på att få ta ett av mina fotbad, till exempel. Men jag antar”, hon höjde rösten något, ”att mitt fotkar också är försvunnet! Nå!!?”

Palatset knakade i fogarna. Ren skräck för vad Mormor skulle göra, i händelse av att huset störtade samman och dammade ned henne klänning, höll ihop det.

Lucifuge Rofocale svalde hårt. För ett ögonblick tänkte han att han skulle skylla allt på sin far men ångrade sig genast. Han stod inte på god fot med Lucifer. En ödesdiger hink med krita, strategiskt placerad ovanpå en garderobsdörr, hade lagt sordin på deras relation. Lucifer älskade att utföra

practical jokes men hatade att själv bli utsatt för dem.

”Det var Lilith”, sa Lucifuge till sist.

”Lilith?” Mormor fnös. Electrolux ryckte till, palatset tog ett litet skutt. Det tycktes Mormor som om allas nerver (i palatsets fall elledningarna) med ens låg på utsidan. ”Det ante mig! Hon var lat, förstås!? Tog inte hand om mitt hus!? Låste hon inte dörren!?”

”Ho...”

”Så klart hon inte låste dörren! Och tjuvar kom förstås. Det var säkert den där otäcke Jesus, för han har ju sagt att: Se! Jag kommer som en tjuv om natten. Jag förstår verkligen inte vad de har emot mig, Jesus och hans far. Och Anden. Anden borde faktiskt ta honom i örat. Det passar sig väl inte att Frälsaren, säger dom, går omkring och gör inbrott hos värnlösa gamla kvinnor!? Tänk om jag hade varit hemma! Då hade han säkert slagit ihjäl mig! Jag vet nog hur såna där ligister är. Långt hår har han! Sanna mina ord, jag vet jag nog hur såna är. Usch!”

Alla hoppade till.

”Jag vet nog vad som händer, jo minsann”, sa Mormor och fnös föraktfullt. ”Det börjar med att du pallar äpplen och vips har jag dig i mitt länsade hus! Usch!”

Alla hoppade till. Lucifuge gjorde ett tappert försök att komma med en invändning, men hann inte mer än att öppna munnen.

”På min tid”, sa Mormor, ”då visste vi minsann vad heder var! Bröt vi oss in hos varandra då, kanske? Nej, inte alls! Vi stal varandras döttrar, våldtog dem och belägrade varandras städer, men vi bröt oss aldrig in. Det där med trähästen var ett rent misstag. Tacka vet jag den gamla goda tiden. Då slapp man långåriga unga män i läderkläder med gitarrer. Unga män i läder ska ha spjut och kortsvärd. Inte instrument! Elgitarrer!? jag har då aldrig hört på maken! Ska det föreställa musik, kanske!? Lyra! Lyra blir man lyrisk av, men gitarr!? Det är för väckelsepredikanter. Usch!”

Alla hoppade till. Palatset kved högljutt i protest när någon bärande konstruktion till sist resignerade och tog livet av sig.

”Nå?” sa Mormor och gav Lucifuge Rofocale en uppfordrande blick.

”Nå? Ehm, eh, eh ... Eh!”

”Nå? Vad har du att säga om det här? Du har förstört mitt hem. Vem ska betala det tror du? Din pappa? Du är en bortskämd slyngel, ska du veta!”

”Dubblevtmätt1902!” sa Lucifuge i ett enda andetag. Ren skräck för vad Mormor skulle göra med honom efter den informationen fick alla mellanrum att kapitulera.

Mormor stod tyst en lång stund. Hennes grepp om Lucifuges frisyr hårdnade. Hon sänkte huvudet mot axlarna och morrade dovt, djupt ner i sitt bröst. Svaga strimmor av gulbrun rök började flyta från hennes näsborrar.

”Utmätt ... ” sa hon, tystnade, upprepade ordet, tystnade och upprepade det igen. Därpå gav hon Lucifuge en blick som, i brist på andra beskrivningar Lucifuge just då kunde påminna sig, var fylld av ren ondska. ”Hur kan det komma sig, Luu?”

Lucifuge Rofocale lyckades med nöd och näppe att hålla tand för tunga, trots att han hatade att bli kallad Luu. Det lät så hawaiianskt på nåt sätt — Luu.

”Farsanvet!” skrek han. Han suckade lättat när Mormor släppte hans hår, tog några ilska steg i rummet och stannade upp.

”Är han hemma?” sa hon. ”Bor han kvar på samma plats?”

”Jag kan ringa honom?” Lucifuge kravlade sig upp på benen och drog hjälpsamt fram en mobiltelefon. Men han kom sig inte för att slå något nummer.

Mormor stirrade först på honom och sen på tingesten i hans hand och sa med tydlig avsmak:

”Vad ... Är det där!?”

”En, en ... Mobbe? Mobiltelefon! Sony Ericsson!”

”Sonny Eriksson!? Det låter som en till långhårig otäckning!” Mormor rynkade på näsan. ”Bara raggare heter Sonny Eriksson. Usch!”

Alla hoppade till. Palatset fann för gott att låta en kortvägg rasa samman. Det gick en lättad suck genom konstruktionen.

”Vad är det för fel med telepati nu då?” sa Mormor och gav Lucifuge Rofocale en uppfordrande blick. ”Nå!?”

”Det, ehm ... Det är inte modernt?”

”Modernt!?” Mormor fnös. ”Modernt!?”

”Det är Reformationen!” sa Lucifuge. ”Vi har blivit mer, vad hettere, sekuserade!”

”Se-ku-la-ri-se-ra-de”, sa Mormor och bokstaverade hjälpsamt. För att vidare inpränta det korrekta uttalet stötte hon pekfingeret i Lucifuges bröstorg för varje stavelse. ”Lär dig tala som folk, slyngel! Tänk, jag förstår inte vad det är med ungdomen nuförtiden. På min tid, ska jag säga dig ... Då du! Då fick vi allt lära oss att veta hut! Och lära oss svåra ord med, för den delen. Försök att säga Anaximanderintolerans hundratusen gånger utan att staka dig. Med kex i munnen! Men nu, nu spelar ni bara såna där”, Mormor sparkade på en krossad Stratocaster. ”Och så låter ni håret växa. Och ni bär inte ens spjut! Usch!”

Alla hoppade till. Det kved i palatset när en skorstensstock störtade samman.

”Det ska jag säga dig, unge man!” Mormor höjde ett förmanande pekfinger. ”Här ska det bli räfst och rättarting, sanna mina ord! Reformera mig hit och reformera mig dit! Pyttsan, säger jag! Pyttsan! Vad är det för fel på beck? Va!?”

”Beck, eh, eh ... Jag gillar honom!”

”Vem?”

”Beck.”

”Vem är det!?”

”En art...”

”Vad har han med det här att göra!?”

”Du s...”

”Jag sa ingenting som du ska lägga dig i. Nå!?”

”Va!?”

”Är du en idiot, karl!? Är du imbecill!? Kan du inte tala som folk, med ord som innehåller fler stavelser än en!?”

”Öh!?”

”Lucifuge Rofocale! Nu slutar du genast att se ut som en fisk och säger mig, bor din far kvar där han bodde förut!?”

”Ja ... ” kved Lucifuge Rofocale.

Mormors sista utbrott var droppen för hennes palats. Det började skaka i sina grundvalar. En spricka löpte flinkt utmed husgrunden, sprängde sönder armeringsjärn och slet av vattenledningar med höga metalliska knak. Och så, med ett enda långdraget stönande i byggnadens innersta fundament, flyttade palatset på sig. Först bara några decimeter, men så ökade det förflyttningshastigheten och tillryggalade strax flera meter i minuten.

”Ohyra”, sa Mormor och höll sig fast i en dörrpost. Palatset svajade lite där det långsamt men målmedvetet släpade sig ned från den urgamla husgrunden. Bortglömda fängelsehålor öppnades upp, nakna syndare som smusslats undan Administrationen stirrade skräckslagna upp ur djupet och började skrika efter sitt skyddsombud. Det gick att smussla undan syndare från Administrationen, men det gick inte att smussla undan Administrationen ur syndarna. ”Mitt palats har drabbats av ohyra!” Mormor gav Lucifuge ett ont ögonkast. ”Men du förstår förstår inte vad jag menar!?”

”Eh ... Alltså, kackerlackor ... ”

”Phöh! Kackerlackor!? Din idiot, mitt palats har inte fått sin hyra betald på alltför länge! O-hyra! Förstår du!? Nu flyttar det på sig och det kommer att flytta sig till en plats där någon vill hyra det!”

”Va? Det var som tusan!” Lucifuge visslade mellan tänderna.

”Jag anar nog vartåt det lutar”, sa Mormor och nickade.

”Jojomensan. Skurken har haft ögonen på mitt palats jag vet inte hur länge! Adjö, gudson! Klipp dig, skaffa ett jobb! Här har du, säg tack.”

Mormor grävde fram en gammal karamell ur kappfickan och tryckte den i Lucifuges hand. Så rättade hon till sina glasögon och lämnade sitt palats just som det med ett brak hasade sig över en mur och började ett mödosamt arbete att förflytta sig ned i ravinen.

Mormor gav sitt palats en sårad blick, fnös ilsket och korsade gatan.

”Försvinn!” sa hon, hötte med paraplyet efter sitt flyende palats och fnös. ”Försvinn bara! Få se sen om någon vill hyra dig, ditt otacksamma ruckel!” Mormor skrattade elakt, rätade på nacken och skrek efter palatset: ”Det är asbest i trossbotten! Ha!”

Det gick en stönande konvulsion av vrede genom det flyende palatset, innan det skakade till i sitt inre och nös. En toalettstol sköt iväg som en missil och exploderade med en knall. Så tog palatset sats, pressade sig uppför ravinens bortre kant och vräkte sig upp på det pansarfyllda fältet.

”Otacksamma kräk”, muttrade Mormor, rättade till frisuren och vände blicken mot Lucifers palats där det låg bakom en nyligen vitkalkad tegelmur. ”Kom inte krypande tillbaka sen bara. Nämen, jag ska minsann hitta mig ett nytt hem. Ah — Lucifer! Gissa vem som kommer på middag?”

5

Lucifer hade varit en av de ivrigaste förespråkarna för Infernos Reformation. Faktum var att han legat i framkanten av den modernisering Inferno genomgått, när den krisinkallade kongressen ratificerat Reformationsdokumentet. Kongressen hade inte vågat annat; Anden hade visat sig på Infernos himmel i egen hög person och kongresshallen hade

varit omringad av tungt beväpnade änglar. Tack vare dessa milda påtryckningar hade den demokratiska processen gått mycket smärtfritt.

Lucifer hade följt kongressbeslutet till punkt och pricka. I ett nafs hade han förintat sitt gamla, och mer än lovligt dystra, palats och byggt nytt. Inte ens Alvar Aalto hade, i sina mörkaste stunder, kunnat skapa ett sådant schabrak av märkliga vinklar, stora fönster och modernistiska torn. Men Lucifer hade lyckats. Han hade själv gjort ritningarna. Här och där hade man i all hast tvingats infoga pelare och stöttor så inte hela bygget skulle rasa ihop. Resultatet var en byggnad som perverterade begreppet Feng Shui, gick under nicknamnet Akvariet och påminde om en amöba av glas och betong.

Parken och vägen upp till de stora glasdörrarna var modernistisk. Den med vit marmor belagda uppfarten kantades av låga rombiska häckar och bortom uppfarten bredde shintoistiska grusplaner ut sig. Horder av trädgårdstomtar drev omkring med krattor och små traktorer för att hålla ordning på grusets kaotiska linjer. Små öar av grå sten och bonsaiträd stack upp här och där och lite överallt skymtade man karpdammar. Karp var en bristvara i Inferno, men det hade funnits gott om arbetslösa havsmonster efter Reformationen. Ett intrikat nät av tentakler, tjocka som ekstammar, spred sig mellan karpdammarna och gjorde trädgårdstomtarnas jobb till ren plåga.

Mormor brydde sig inte om parken. Hon stegade på med bestämda steg, slog paraplyet mot marmorplattorna så gnistorna flög och stannade först när de massiva glasdörrarna spärrade hennes väg. Med paraplykryckan knackade hon på dörrarna och tog ett steg tillbaka. Genom glasdörrarna såg hon strax ett hembiträde närma sig dörrarna. Hembiträdet, en ärtig rödhårig flicka i åtsittande svart klänning och svart flor för ansiktet, stannade mitt i ett steg. Och så, ljudlöst från Mormors sida av glasdörrarna, skrek hembiträdet och sprang sin väg.

”Det var det fräckaste!” Mormor fnös argt, sköt upp glasdörrarna och steg in i Lucifers hem. Hon ogillade det rent instinktivt. Som konservativ tant hade hon föga till övers för rummet; diskreta möbler i jordfärger, strategiskt utplacerade akvarier och futuristiska fontäner i glas och aluminium. Det enda glädjeämnet med Lucifers entrérum var glasgolvet. Långt under sig skymtade Mormor det urgamla maskineriet till Infernos kärnreaktorer. Rökplymer och gyllene eldsken dolde dem ibland, men eldskenet fick golvet att glöda i vackra pyromanifärger.

”Lucifer!” sa Mormor. När hon inte fick något svar upprepade hon repliken, högre. Och så tog hon ett ofrivilligt litet skutt när Lucifers röst, i surround, ljöd i rummet:

”Kommer strax, Mormor! Åh, öh, alltså ... Välkommen tillbaka!”

Mormor rynkade ogillande på näsan och såg sig om. Men hon såg varken Lucifer eller hans skugga. Däremot lade hon märke till diskreta högtalare i hörnen av rummet.

”Vad är det här för trams!?”

”Intercomteknik, en fantastisk skillnad!” sa Lucifer ur högtalarna.

”Skillnad mot vad?” Mormor fnös. Hon hatade modern teknik. ”*Vad är det för fel glödande järn?*” kunde hon säga när någon i en diskussion om intervjuteknik förde bilbatterier och vattenbegjutna kopparbord på tal. ”*Glödande järn gör underverk med mänskligheten! Fråga vilken inkvisitor som helst!*”

”Skillnad mot tidigare alltså!” sa Lucifer. ”Det finns en panel vid baren. Kika på den. Jag är snart klar!”

”Klar med vad?” sa Mormor och närmade sig med avmätta steg en hästskoformad bardisk i stål och glas.

”Varmt”, sa Lucifer. ”Varmare ... ”

”Förlåt?” Mormor svepte med blicken över hyllorna bakom baren. Överdådet av spritdrycker var imponerande, liksom kristallglasen och skålarna med jordnötspåsar.

”Disco!” sa Lucifer.

”Vad snattrar du om, Lucifer!?” Mormor fnös. Nedfällt i bardisken fanns en meterlång panel av stål med en mängd reglage, en liten TV-skärm som visade musikvideos och en mikrofon på svanhals.

”Åh ... Har du inte sett den? Filmen?”

”Film!?” Mormor fnös. ”Du dillar. Jag tycker inte om när folk dillar. Det vet du! Och jag hatar film! Vad ska man med fantasi till när det finns verklighet, va!? Vad gör du!?”

”Jag klär om”, sa Lucifer. ”Tryck på den gröna knappen så kan vi prata med varandra!”

”Du hör mig alldeles utmärkt nu”, sa Mormor. ”Kom fram från vart du än är. Det här är fånigt! Jag har inte tid med fånerier! Jag har blivit utmätt och är hemlös. Mitt palats har flyttat på sig på grund av ohyra och, antar jag, musik. Din otäcka son spelade gitarr i mitt bibliotek! Elgitarr! Jag tänker således bo här, tills jag har ordnat upp mina affärer.”

Hög, skrikande rundgång ekade i högtalarna. En liten explosion hördes från panelen i bardisken. En eldsflamma slog upp, falnade och efterlämnade en röksträng som långsamt steg upp mot taket. Här och där flög det gnistor ur högtalare och armatur.

”Här!?” Lucifers röst ekade genom rummet.

Mormor snodde runt och borrade in blicken i Lucifer som synbart skakad klev ut från ett angränsande rum. Hon lyckades med nöd och näppe hejda sig från att se skrämmd ut. Det passade sig inte att framstå som nervig, men ärligt talat kände hon sig redo att hoppa till för minsta lilla sak. För mycket förändringar på för kort tid hade gjort henne spänd som en bågsträng. Inte blev det bättre av att hembiträdet hade reparat mod och vimsade omkring med en dammvippa i det kliniskt rena rummet och trallade på någon löjlig slagdänga. I sammanhanget var hennes avsmak för Lucifers frisyr (kortklippt, svart och pomaderad) och hans kostym (eldröd med gul slips) av ringa intresse. Men hon rynkade ändå på näsan åt ho-

nom, inte minst åt hans eleganta bockskägg. Mormor tyckte inte om bockskägg. Skägg skulle vara ruffsig och frodigt eller inte alls. Inga mellanting. Därför hade hon alltid föredragit Stalin framför Hitler. Antingen hade man mustasch eller så rakade man av sig den, en fluglort under nästippen var verkligen inget för en världsdiktator.

”Här!?” Lucifer svalde hårt, försökte se lugn ut men kunde inte hålla koll på sina ryckande ansiktsmuskler. Han spratt till som av ticks. ”Här!?”

”Här ja”, sa Mormor. ”Du vill väl inte att jag ska bo på gatan? Är det tacken det, kanske? För allt jag gjort för dig, va? Kasta ut mig, lämna mig till ödets nycker. Jag kan bli rånad! Har du tänkt på det!? Och våldtagen!”

”Våldtagen?”

”Ja tack, om du erbjuder så.”

Lucifer ryckte till, skakade på huvudet och skyndade fram till bardisken. Han brydde sig inte om att plocka ner ett glas utan halsade direkt ur en flaska Absolut. Efter halva flaskan tycktes han ha stillat sitt uppjagade tillstånd tillräckligt för att säga:

”Men kära nån!” Han tog en klunk till, rotade fram en cigarr ur ett glasskrin på bardisken och släppte flaskan. Den krossades mot golvet. ”Här!?” Han tände cigarren mot handflatan och drog ett djupt bloss. Blekheten i hans ansikte drog sig gradvis undan. ”Oh Herregud!”

”Vårda ditt språk, tack”, sa Mormor och gav honom en högdragen min. ”Jag bor här från och med nu. Jag behöver din hjälp med att ordna upp den här röran din son satt mig i. Det är du skyldig mig.”

”Jag trodde du bara var här på ett snabbt besök!” Lucifer blossade upprör på cigarren. ”Alltså, försvann du inte till de levande för ... Vad var det? Åttahundra år sen?”

”Varit där, sett det.” Mormor fnös. ”Världen är en plats som hyser få utmaningar. Dessutom ... Jag har en gås oplockad med Mephistofeles.”

Hembiträdet hostade till. Med hembiträdens mystiska förmåga att röra sig ljudlöst genom ett rum hade hon dykt upp alldeles bakom Mormor. Hostningen fick Mormor att ta ett skutt av överraskning.

”Hörrnu flicka li...” Men Mormor kom av sig.

Hembiträdet var lika lång som Mormor och deras blickar möttes på jämn höjd. Det var något i hembiträdets blick som fick Mormor att rysa. Den hade ett outgrundligt djup, ett ljus som av miljarder supernovor koncentrerade till en enda liten punkt i överkant på ögats iris. Även genom det tunna floret som smetade ut anletsdragen och gjorde ansiktet ottydligt, brann den där blicken som exploderande stjärnor.

”Åh!” sa Mormor. Hon vacklade bakåt, greppade bardisken med en hand, sjönk kraftlös ned på en barstol och svalde hårt. ”Du!?”

Hembiträdet svarade med ett smalt leende. Det anstod knappast hushållspersonal att le så mot distingerade gäster, men det här hembiträdet tycktes inte bry sig. När hon talade exploderade varenda spritflaska och varje kristallglas vid första ordet och stänkte ned dem alla med splitter och sprit. Vid andra ordet justerades volymen till ett återhållet rop och vid tredje ordet föll rösten in i normalt tonläge.

”INTE Se så överraskad ut nu, Mormor”, sa Anden i hembiträdestappning. ”Du vet, lika väl som jag, att jag kan röra mig hur jag vill. Är inte ni en del av mig? Är inte jag en del av allt? Lyft en sten och du finner mig, bryt av en gren och jag finns där!” Anden strök bort en droppe konjak från kinden och slickade i sig droppen med ett skälmaktigt ögonkast mot Lucifer, som mot sin vilja fick en massiv erektion. ”den här konjaken? Martell, Lucifer?”

”Uh-huh!” Lucifer svalde strävt och drog ett nervöst bloss på cigarren. ”Hur fan ... Jag menar, eh ... Va!? Anden!? Hur i, jag menar, hur kom du hit!?”

”Så det är så du gör ... ” Mormor såg synbart imponerad ut. Den askgrå tonen i hennes anlete började vika undan när

övertäckning och chock gav plats åt upplysning. ”Det är därför du alltid ligger steget före, Ande! Du vet redan allt innan vi gör det! Därför att du lyssnar ... Och vem lägger märke till ett hembiträde?” Mormor log. ”Mycket klokt, Ande, mycket, mycket klokt.”

”Och det är nu du ska dra din värja, antar jag?” sa Anden.

”Ehm ... ” Lucifer sneglade på Mormor, såg hennes hand släppa på greppet kring paraplykryckan och hörde hennes besegrade suck. Han riktade blicken mot Anden, höjde ett par frågande ögonbryn och suckade själv. ”Värja?”

”Hennes paraply”, sa Anden. ”Kalla mig Polly. Det står så i mitt anställningskontrakt.”

”Lucifer?” Mormor vände långsamt blicken mot Lucifer. ”Har du anställt Anden!?” Mormor kastade en snabb blick mot Anden. ”Hur länge har du jobbat här!?”

”Lucifer anställde mig själv i förra veckan”, sa Anden och såg på Lucifer. ”Det borde du komma ihåg, fallne. Inte undra på att dina räkningar är skyhöga. Du har ingen koll alls på hushållet.”

”Ande”, sa Mormor, men avbröts av ett inflikat:

”Polly.”

”Polly, eh ... ” Mormor höjde ögonbrynen. ”Polly?”

”Alla hembiträden heter Polly, det är en naturlag”, sa Anden och log brett. ”Nå? Aha! Du undrar varför? Inte sant? Varför finns jag just här?”

”Ja, det skulle jag också gärna vilja veta!” sa Lucifer.

”Ni och jag har gemensamma problem”, sa Anden.

”Öh?” Mormor frustade till. Det var sällan hon uttryckte sig i dumma, enstaviga läten.

”Sätt er”, sa Anden. ”Sätt er, så ska jag förklara.”

Mormor kände sig med ens maktlös. Aldrig förr hade hon känt sig så överkörd som nu. Men det gick inte att säga emot det där skenet i Andens blick. Den blicken hade makt nog att betvinga Kosmos. På det stora hela var en demon en

mycket liten varelse. Mormor anade att de levde enbart på grund av Andens välvilja. Plötsligt slog det henne att Anden, de få gånger hon träffat Den personligen, tycktes ha hoppat till när hon sagt ”*usch!*” mest av ren artighet, inte fruktan.

Det gick inte att hota någon som tog fruktan som ren etikett.

Mormor suckade tungt, satte sig tillrätta på barstolen och slog modfällt ut med händerna.

”Nå, låt gå då”, sa hon. ”Vad är det frågan om? Hur hittade du mig?”

”Lord Sid”, sa Anden. ”Under min pratstund med vår käre Djävul tjuvläste jag hans post. Du, Mormor, hade skickat ett vykort till honom från sjukhuset?”

Mormor nickade. Så rös hon, hastigt. Esmeralda ... Det var obehagligt att tänka på ålderdomens skröplighet och den långa färden mot en oundviklig död. Inget kunde hindra döden, tänkte Mormor, inte ens omtänksamma sjuksystrar och vård i livets slutskede.

”Jag sonderade Infernos arkiv”, sa Anden. ”Oss emellan är era databasers säkerhetssystem något man kunde tro Microsoft kokat ihop på en dålig dag.”

”Vi kör Linux”, sa Lucifer, rodnade djupt och sjönk ned på en barstol. När han växlade en blick med Mormor såg han samma resignation som han kände, i hennes ögon.

Mormor såg inte bara resignation, utan också bävan i Lucifers blick — en bävan hon kände inom sig själv. Något fruktansvärt höll på att hända, om Anden ansåg det viktigt att träda ut ur sin täckmantel och avslöja sig själv. Men vad?

”Mephistofeles”, sa hon, tyst. ”Det är Mephistofeles det handlar om, inte sant? Det är därför du är här. Det var därför ... ” Mormor svalde hårt. ”Du dödade mig!?”

”Jag dödade Esmeralda”, sa Anden. Tonen var torr och saklig, men det tycktes mest vara för att dölja ett ångestfyllt vibrato, långt bak i tonerna. ”Ibland har inte ens jag något val, förstår ni. Du var tvungen att friges, Mormor, det fanns

inget annat val. Oroa er inte för Esme. Jag har redan gett henne den upprättelse hon är värd. I grunden är det Mephistofeles fel. Han har försatt oss alla i en brydsam situation. Han har försvunnit — inte ens jag kan hitta honom.”

”Ha!” Lucifer kunde inte hejda sig. Det skadeglada utbrottet ekade i rummet. Ögonblicket efter slog han händerna för munnen och rodnade av skam. ”Förlåt”, sa han genom händerna, sänkte dem långsamt och insåg till sin förtret att han brutit av och svalt hälften av sin cigarr.

Mormor gav honom ett föraktfullt ögonkast, övervägde att fnysa men kom av sig. Trots att hon gjorde sitt bästa för att framstå som en bitter gammal hagga var hon svag för Lucifer. Men det bar henne emot att visa sig blödig, så hon grymtade argt, knep ihop läpparna och försökte se ilsk ut. Det lyckades bara nästan. Hennes mungipor darrade till ... Så log hon, vagt mormoderligt, och suckade uppgivet.

”Mephistofeles är försvunnen”, sa Anden och ignorerade Lucifers skadeglädje. ”Jag har försökt få tillträde till hans palats, men det har strypt alla nyanställningar.”

”Kan du inte bara dyka upp?” Mormor log svalt. ”Du är ju allsmäktig.”

”Ja, men det handlar om balansen”, sa Anden och suckade uppgivet.

”Balansen?” sa Lucifer och såg ovanligt dum ut.

”Kampen mellan gott och ont och varför vi inte vill uppnå vårt mål”, sa Mormor liksom i förbigående. ”Håll klaffen nu, Lucifer!”

”Okej.”

”Balansen hindrar mig från att gripa in direkt”, sa Anden. ”Jag kan inte direkt lokalisera och gripa, kanske utplåna, Mephistofeles utan att uppröra alla möjliga lager av infernaliska konspirationer. Oavsett vad ni har för interna förehavanden skulle en direkt insats från min sida föranleda en orubblig allians mellan Infernos alla kivande enheter.”

Anden hejdade sig och väntade på att Lucifer skulle bena

ut den sista meningen; Lucifer gick igenom den tyst, medan han räknade av punkter på sin ena hands fingrar. Så sken han upp i ett glatt förstående leende.

”Här behövs vishet”, sa Anden. ”Visheten stipulerar ett försiktigt närmande, rentav ett samarbete mellan Empyréen och Inferno. Ibland är fiendens fiende ens bästa vän, som ni vet ... ” Anden gav dem en road blick. ”Det oroar mig att Mephistofeles har försvunnit. Det oroar mig att jag inte såg när han försvann. Det oroar mig att jag inte vet vad han planerar. Det här är första gången något sånt här har hänt mig — att jag blivit utmanövrerad. Av er.” Anden höjde ett varnande pekfinger när ett brett flin av självbelåtenhet spred sig över Lucifers ansikte; flinet hejdade sig och försvann lika hastigt som det kommit. ”Något felas, och ni ska hjälpa till att finna det som felas. Hur? Det lär ni bli varse ... ”

”Är det där ett hot!?” Mormor fnös. ”Med hot kommer du ingenstans. Så det så.”

”Det var ett löfte”, sa Anden. ”Kan jag lita på er hjälp i denna delikata fråga? Jag vill att ni ger den frivilligt. Tvång har aldrig skapat några goda stridskamrater.”

”Frivilligt?” sa Mormor och skrattade ilsket. ”Ha! Det är väl samma frivillighet som i Romarriket, inte sant!? Du är frivillig — och så pekade centurionen på någon legionär.”

”Det enda jag vill veta”, sa Anden tålmodigt, ”är om ni står på min eller Mephistofeles sida. Hur ni spelar spelet lägger jag mig inte i. Jag vill bara ha er lojalitet, just nu. Inte för evigt.”

”Fria händer?” sa Mormor och Anden nickade.

Mormor sög in underläppen i en tankfull grimas och nickade på nytt. Så sträckte hon fram handen mot Anden.

”Hit med kardan, då”, sa hon. ”Jag står aldrig på Mephistofeles sida, bara så du vet. Och det gör inte Lucifer heller.”

”Gör jag?” sa Lucifer, ryckte till och tillade: ”Jag menar ... Nä, naturligtvis inte! Aldrig i livet!”

”Finemang!” sa Anden, skakade hand med Mormor och försvann i ett rökmoln.

Mormor skakade på sin hand och lyckades till sist släcka den vita fosforaktiga elden. Mötet mellan gott och ont hade alltid pyrotekniska efterverkningar. Så sträckte hon sig tyst efter en flaska absint som mirakulöst nog inte exploderat och skruvade av korken. Hon drack. En gång, två, torkade sig om munnen med handloven och drack en tredje gång. Så sträckte hon flaskan till Lucifer som tacksamt tog emot den, drack länge och väste med absintandedräkt:

”Vet du ... Jag tycker inte att Den Heliga Ande skulle försvinna som nån jäkla Joe Labero. I ett rökmoln.”

”Det är väl modernt”, sa Mormor. ”Usch!”

Men ingen hoppade till.